

EL PARAIGÜES D'OR

Sóc Lluís. Visc a Torrent i tinc tretze anys. La meua vida és la d'un afortunat, segons molts companys meus. Però, de vegades, em donen ganes de mossegar algú. I és que, com que sóc l'únic fill d'uns pares ordenats i alhora exigents, no pare de treballar en casa. No exagere, però als set anys, ja em feia el llit. Aleshores, podeu fer-se una idea del que hui en dia tinc l'obligació de fer. Sense anar més lluny, eixugar els plats i planxar em resulta familiar. Es pot pensar que, amb aquesta vida, d'afortunat no tinc res. Però no havia dit abans que els meus pares tenen una gran fortuna. Mon pare es dedica a vendre cotxes dels últims models i ma mare treballa en una tenda d'informàtica. Per tant, ho tinc tot. Des d'un ordinador (portat a casa gratuïtament gràcies a ma mare) fins un reproductor de CDs molt innovador i amb un so de cine. A més a més, a banda de l'ampli repertori de bitllets dels meus pares, el meu avi va rebre una considerable herència de son pare fa molts anys.

L'herència estava en un enorme baül. Dins hi havia molts bitllets, algunes joies i diamants. Jo mai havia vist l'interior de tant abundant baül ja que l'avi el tenia tancat amb clau, però només escoltant les seues paraules em podia fer una idea de quant significava per ell.

Un divendres, acabàrem una setmana de la pitjor forma possible: amb un examen de matemàtiques. Encara que em fatiguen massa els controls, sempre he tret bones notes i aquell dia no anava a variar aquell bon aspecte. En el col·legi tinc bons amics. Els millors són el Marc i el Vicent. Tots tres tenim caràcters idèntics: decidits i amb ganes de divertir-se. Nosaltres i la resta de la classe solem jugar a futbol als patis els divendres, però aquell dia no pareixia que anara a fer bon temps.

Efectivament, després de fer l'examen de matemàtiques i de donar dos classes més, va començar a ploure. No hi plovia molt, però el suficient per a què ens quedàrem sense jugar. Jo em moria de la ràbia. Tota la setmana esperant el dia del partit i el temps em donà carabasses. Vam haver de passar el pati més avorrit del curs. Jo estava assegut a un banc i veia com queia l'aigua, cada vegada amb més intensitat. El Marc estava al meu costat i em va dir:

- Açò és per a tocar-se els nassos. Tranquil, Lluís, que protestaré a la mestra d'educació física perquè ens deixe jugar el dilluns -.

- Tranquil, Marc. Si segurament el dilluns també plourà. Açò té pinta de gota freda –va intervindre el Vicent.

- Vicent, no sigues impertinent. De segur que aquesta vesprada ja fa més Sol que al planeta Mercuri –vaig dir.

Marc, Vicent i jo, estàvem ben callats en aquell banc, a l'interior del col·legi i veient per una finestra com el camp de futbol anava semblant-se a una piscina.

Llavors, quan acabàrem el col·legi, la pluja havia amainat considerablement. Més encara: havia parat de ploure. Una gran notícia sens dubte. I jo havia d'anar a dinar a casa dels meus avis, com tots els divendres. La casa on hi estava el baül de l'herència. Mentre parlàvem el Marc, el Vicent i jo, vàrem eixir del col·legi i ens vàrem sorprendre de veure l'autobús escolar aparcats al costat del camp de futbol, ja que normalment aparcava un carrer més lluny. De segur que es devia a la pluja. Quan ja ens dirigíem cap al vehicle, jo veia sorprès que el pati estava quasi inundat i total havia plogut durant poc de temps.

Una vegada instal·lats a l'autobús, podíem observar per la finestra els efectes de la pluja. Quan l'autobús es va aturar a la parada més propera a la casa dels avis, em vaig acomiadar dels meus amics, baixí del vehicle i vaig caminar pels banyats carrers fins arribar, uns minuts després, al meu destí.

Vaig trucar al timbre. La casa era molt gran per a que hi visqueren només els avis, però, com és d'entendre, l'avi l'havia comprat amb els seus nombrosos diners. La porta s'obrí i per ella aparegué la cara somrient de l'àvia:

- Hola, rei. Encara plou? –em preguntà.

- No, ara no. Però està nuvolós –contestí jo.

Vaig entrar a la gran casa, de tres pisos. Al primer hi estava el saló, el menjador i la cuina, apart de dos quarts de bany. Al segon estaven les habitacions i un lavabo més. Al tercer estava l'estudi i una habitació tancada amb clau en la que mai no havia entrat. En ocasions vaig suposar que era allí on s'amagava el baül del que tant parlava l'avi i que tant intrigat em tenia. Vaig entrar al menjador i hi vaig trobar l'avi:

- Hola, Lluís. Què tal et van els estudis? –em preguntà

- Molt bé. Crec que aquest trimestre no baixaré de “bé”. Sobretot vaig bé en matemàtiques.

- M'alegre. Ah!...per cert... aquesta vesprada tens classe, no? –preguntà l'avi. Jo li vaig dir que sí. L'avi continuà: –és que, segons l'home del temps, va a ploure molt. És per si hi vas a classe o no -.

- Sí que hi vaig. Encara que l'autobús no ve aquesta vesprada, però puc agafar un paraigües –contestí.

Uns minuts després, l'àvia, que havia entrat a la cuina, va portar a la taula un plat amb un exquisit pollastre. Els avis i jo vàrem seure a la taula, parada i tot, i començarem a devorar el pollastre. L'avi estava molt callat després que li comentara allò del paraigües. Vaig pensar que es preocupava per mi.

Després de dinar, vam veure la televisió i va arribar l'hora d'anar-se'n i estava plovent. L'avi pareixia nerviós. Em va dir:

- Vaig a buscar un paraigües. Ara torne.

Quan tornà, portava a la mà un paraigües impressionant. Era de color negre i tenia les puntes daurades. L'avi em va dir seriós:

- Escolta. Com que no tinc més paraigües, ja que estan tots trencats, he de deixar-te aquest. No te'l volia deixar perquè aquest paraigües estava guardat a l'interior del baül. Que no es faça malbé, per favor -.

Em vaig quedar molt impressionat. Quan l'avi em va donar el paraigües pareixia que m'acabava de donar un tresor. L'àvia també mirava sorpresa un paraigües tant espectacular. De segur que ella tampoc no l'havia vist mai.

Ja estava apunt d'eixir de casa, quan va sonar el telèfon.

L'avi el va agafar:

Hi ha novetats?... Sí...M'alegre... No, encara no se'n ha anat...Sí, li ho diré, adéu! —l'avi penjà. Després em va dir amb to seré:

- Era ta mare. Diu que, quan acabes l'escola aquesta vesprada, acudesques a ta casa. Ah!: vigila el paraigües i torna-me'l quan abans pugues millor. Ara ves-te'n que faràs tard -.

I això vaig fer. Em vaig acomiadar dels avis i abans d'eixir de casa, vaig haver d'obrir el paraigües. No sabia obrir-lo! Jo estava acostumat als paraigües moderns, o siga, eixos que polsant un botó s'obrin. Vaig fer el "quadro". Era de veure'm com lluitava amb el paraigües amb totes les meues forces. Quan estava apunt de donar-me per vençut, d'una estirada vaig arrancar l'ansa. Estava en un embolic! Tinguí que sortir de casa dels avis per si de cas em descobrien i em vaig resguardar de la pluja davall del balcó. Devia arreglar aquell preciós paraigües! No només per la mala llet que si li ficaria a l'avi, sinó també per a no arribar a escola més xopat que un ànec! I allí estava jo, en terra, observant el valuós paraigües fins que vaig distingir un ressort. El vaig polsar i... oh! quina sorpresa! El paraigües es va obrir de sobte. Una vegada vaig recuperar el color de la cara, vaig recordar que encara tenia que arreglar l'ansa. Vaig inspeccionar el paraigües fins que descobrí que l'ansa devia anar enroscada. Però, quan l'intentí

col·locar, l'ansa no entrava. El motiu era que hi havia un paper plegat dins del pal central del paraigües que bloquejava l'entrada. El vaig traure i el despleguí. Desplegat tenia la mesura d'un full. En lletres grans, hi ficava:

FALOMIR SILVER. Secció 4. 3 (2) 91

No tenia ni idea del que significava. Vaig mirar el rellotge: faltaven quinze minuts per a que començaren les classes. Ràpidament, vaig guardar-me el paper a la butxaca i vaig arreglar l'ansa, eixint després corrent cap a l'escola.

Una vegada en el col·legi, no podia imaginar el protagonisme que tindria el paraigües. Els meus companys, contant amb el Marc i el Vicent, el miraven bocabadats. I una vegada estiguérem a cobert en l'edifici, cadascú el volia inspeccionar de prop.

- D'on has tret aquesta preciositat? No l'hauràs robat? –va dir el Marc.

- No sigues borinot. Me l'ha deixat el meu avi. Aquest paraigües és del seu baül –vaig contestar.

- De veritat? –preguntà incrèdul el Vicent.

- Totalment. És una autèntica joia –vaig dir-li.

Com és d'imaginar, el Marc i el Vicent estaven al corrent de tot allò relacionat amb el baül del meu avi. I, suposadament, també els impressionà.

Aquella vesprada va transcórrer molt lentament. Em varen manar molts deures i a més a més tenia dos exàmens a la vista. Tant d'esforç escolar m'havia esgotat.

En l'autobús, vaig recordar el paraigües i que l'avi el volia prompte. El tornaria demà. L'autobús s'aturà a la parada de la meua casa i jo em vaig acomiadar dels meus cansats i silenciosos amics. Després baixí del vehicle.

Plovia un poc només, en comparació amb els núvols amenaçadors que hi havia. Però vaig haver d'obrir el paraigües de l'avi. Era preciós. Amb aquell color daurat i els dibuixos, el feien envejable. Vaig caminar uns minuts i vaig arribar a casa. Va obrir ma mare:

- Hola. Com ha anat el dia?... I aquest paraigües? És de l'avi? –va preguntar ma mare fixant-se en el paraigües.

- Sí. És del baül. Li l'he de tornar demà –li contestí.

En eixe moment, aparegué mon pare en el menjador i es va fixar en els dibuixos del paraigües encara obert:

- Que bo!. Si aquest dibuix pareix l'escut de la vella llibreria "Falomir Silver" –va dir rient-se.

Em vaig quedar un poc estranyat. Aquell nom em sonava. De seguida vaig traure'm el paper de la butxaca. No podia ser! Al full hi havia escrites les mateixes paraules que acabava de dir el pare!

- Què és aquest paper? A veure –em va dir el pare curios al veure el paper. Després va continuar: - no pot ser. Aquest paper fa referència a un llibre de la llibreria. D'on l'has tret, Lluís? –em preguntà sorprès.

- Aquest paper estava a l'interior del paraigües de l'avi. - Què? Açò és un misteri. Hem d'anar demà a Falomir Silver. - Estava frustrat. No podia ni imaginar que el paper que estava al paraigües poguera indicar un llibre. La mare, que també havia seguit la nostra conversa, estava observant el paraigües i va dir:

- A veure, Lluís. Dius que aquest paraigües és de l'avi i que estava al baül que li va donar son pare, no?

- Sí –vaig respondre.

- I resulta que el paraigües té el dibuix de l'escut de Famolir Silver i al seu interior hi ha una indicació d'un llibre d'aquesta llibreria. Açò és estrany. Demà hem d'averiguar-ho. Ah!. I vull que no li digueu res als avis perquè es preocuparien –concloué ma mare.

El que quedava de dia va passar ràpid, afortunadament, perquè tots esperàvem ansiosos l'endemà.

Per fi, va arribar el dissabte. Em vaig despertar molt il·lusionat i vaig mirar el rellotge: eren les 10:00 hores. Quan arribí al menjador, els meus pares ja estaven apunt i a la taula estava el meu desdjuní. Me'l vaig prendre i, en qüestió de deu minuts, estava vestit. Després vam eixir de casa i una vegada instal·lats al cotxe, vaig preguntar:

- On es troba Falomir Silver?.

- Està a les afores de Torrent. Però en cinc minuts estarem allí –em respongué el pare.

En cinc minuts no vàrem estar allí perquè el pare es va equivocar dues vegades de direcció, ja que deia que feia molt de temps que no anava cap a la llibreria. També la mare comentava els moments de la seua infància quan visitava Falomir Silver.

Jo, en realitat, m'imaginava un gran edifici prou atractiu. Però no podia ni pensar el que en realitat era. Es tractava d'un edifici de tres plantes només, vell i amb el simbòlic escut dels pardals a l'entrada. Encara que l'aspecte no era molt bo, tenia la curiositat de saber quin llibre indicava el paper del paraigües.

Una vegada dins, un home ens va preguntar si volíem comprar algun llibre o només volíem mirar. Mon pare respongué que només estàvem mirant. Ràpidament, passàrem

per diferents prestatgeries seguint les indicacions del paper. Secció 2, secció 3 i a la fi trobarem la secció que indicava el paper: la secció 4. Era una prestatgeria més gran que la resta. De seguida, la mare va dir que el paper indicava el número 3. El trobarem. Indicava la tercera i llarga fila de llibres de la secció 4. La mare, que seguia vent el paper, va dir:

- Hem de buscar el llibre número 2 d'aquesta fila -.

Això era difícil ja que hi havia desenes de llibres. Però ja estàvem tots tres traient els llibres i buscant. Quan ja quedaven pocs per inspeccionar, el pare el va trobar. Els meus nervis augmentaren. La mare i jo ens apropàrem on estava el pare i amb ansietat descobrírem que el llibre que indicava el paper era un llibre de problemes matemàtics.

Jo li vaig agarrar el paper a la mare i vaig dir en veu alta:

- A veure, secció 4, fila 3, llibre 2 i... què indicarà el 91?

- És clar! El número de la pàgina! –va exclamar el pare amb alegria. Després, va obrir el llibre per la pàgina indicada. Aquella pàgina era un problema d'equacions:

$$1) 3x + 2 = 5x - 2$$

$$3) 2x - 10 = 3x - 60$$

$$2) 2x - 3 = x + 2$$

$$4) 3x - 16 = 2x + 6$$

- Ho sent, però jo no vaig donar equacions a l'escola –va dir mon pare amb ràbia.

- Jo tampoc. I tu Lluís? –em preguntà la mare.

- L'any passat. No sé... Crec que... Ah! Ja ho sé! Cal calcular el valor de "x". –vaig dir eufòric. I vaig començar a calcular les operacions. Vaig tardar deu minuts en resoldre-les mentre els meus pares ficaven els llibres trets al seu lloc. La primera donava 2. La segona donava 5. La tercera donava 50 i la quarta 22. No vaig arribar a cap conclusió.

Però, quan el pare va inspeccionar els resultats, va botar com si haguera vist un fantasma. Va dir:

- No pot ser. Ara torne-. Se'n va anar corrents. Jo em vaig quedar sorprès. Potser havia descobert alguna cosa. Va passar un llarg quart d'hora i el pare tornà amb un llibre. No donava crèdit als meus ulls. Era veritat! Els resultats de les equacions indicaven un altre llibre! Quan el pare va arribar on estàvem, va dir-nos que es tractava d'un llibre de poemes. Després em preguntà:

- Quin resultat té la quarta equació? -.

- Dóna 22 – vaig dir amb el cor a cent mentre el pare buscava la pàgina. Després, el pare va trobar una fulla solta entre la pàgina 22 i 23. Va llegir-la:

*“Com que res no és infinit,
jo deixo en entredit
que un quinze d’abril
el propietari del baül morirà
i sense ell es quedarà”.*

Ens vàrem quedar tots de pedra. La mare començà a plorar. Aquella frase es referia a l’avi i a més a més hui era quinze d’abril!. El pare va cridar a la policia des del seu mòbil, explicant-ho tot, per a que vigilaren la casa de l’avi. Encara que volíem anar amb la policia, ens van aconsellar que no ho férem perquè no sabien a què s’enfrontaven. Així doncs, ens va tocar anar a casa i esperar la trucada de la policia. Vaig desitjar que les pistes que havíem seguit només hagueren segut casualitat.

Dues hores després, la mare plorava i el pare i jo no parlàvem. Va sonar el telèfon. Vam botar els tres del nostre lloc. El pare va ser més ràpid que ningú i va polsar el botó del telèfon que permetia que escoltàrem tots la conversa mentre ell parlava amb algú:

- Ho sentim, però quan hem arribat al carrer del teu sogre, un home armat estava entrant a la casa per la finestra. Els meus homes i jo hem baixat ràpidament del vehicle i hem seguit aquell home. Una vegada dins, hem trobat el teu sogre a terra, inconscient, la teua sogra cridant i l’home armat apuntant-la. Però Pere, el meu millor home, va ser suficientment ràpid com per disparar l’agressor. Ell està mort. I el teu sogre està camí de l’hospital 9 d’Octubre. Està viu! He de donar-li les gràcies per la seua investigació. Ens ha servit de molt. Adéu! -.

Va ser el moment més feliç de tota la meua vida. Els meus pares i jo estàvem agafats en un abraç d’emoció. Vaig plorar de la felicitat. I, quan ja ens dirigíem a l’hospital, vaig pensar en el paraigües de l’avi . El paraigües que, com si es tractés d’un miracle, havia col·laborat en la seua salvació.

FI